Anul II Nr. 15

4 pagini 3 Lei

DUMINICĂ 2 FEBRUARIE 1941

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
BUCUREŞTI
Str. Popa Petre No. 42 Etaj III
Telefon 3.32.55

ÎNVIEREA

SAPTAMÂNAL DE POLITICA ŞI CULTURA ROMÂNEASCA

DIRECTOR
TOMA VLADESCU

ABONAMENTE
Pentru particulari 150 lei pe an
Pentru autorităţi 1000 lei pe an

Inscris la Tribunalul Ilfov Registrul periodicelor sub Nr. [illegible]

EXPLICAREA GARZII DE FIER

EXPLICAREA GENERALULUI ANTONESCU

de TOMA VLADESCU

Intârzierea apariţiei noastre care ne-a fost impusă de dificultăţile excepţionale ale tipografiei la care lucram, a avut totuş lucrul acesta bun că ne-a lăsat un mai lung răgaz ca să putem considera tragicele zile prin care am trecut. O perspectivă încă insuficientă desigur, cu multe colţuri întunecoase, cu atâtea pete de umbră... Cine să ştie ziua în care tot adevărul, tot lucrul ăsta pe care-l trăim se va putea cunoaşte întreg!

Şi care ar fi fost strigătul nostru în primele zile, în primele ceasuri chiar? Ştiu şi eu... Stupoare poate! O sfâşiere amară, durere! Aşa-dar totul să se termine, aşa cum s'a terminat! Şi să nu mai putem crede, să nu mai sperăm în nimic... Acelaş sânge vărsat — şi vărsat de omul chiar care a făcut totul ca să-l apere şi să-l onoreze! Cine ar înţelege, ce minte ar mai putea să priceapă... Generalul a mers de atâtea ori până la sacrificiul propriei lui cariere — glorioşii lui epoleţi de mare soldat — până la sacrificiul vieţei chiar, pentru acest sfâşietor tineret pe care n'a sfârşit să-l iubească...

Generalul acesta care ştie să vorbească totuş mângâind — în mângâieri care dor! Durerea se prelinge aproape ca sângele închegat al unei inimi rănite, chiar pe marginea acestor aspre proveniri de credinţă pe care el ni le-a făcut în zilele grele... Generalul acesta în sfârşit care, când se vede ajuns în ceasul greu al armelor, gloanţele lui pornesc atunci par'că amestecate cu lacrimi — şi mitralierele plâng! Ah, dacă ele ar fi putut lovi numai pe mişei, pe uneltitori, pe canalii — dacă ar putea să scape de subt focul lor atâtea admirabile vieţi pe care Generalul încă le iubeşte chiar rătăcite, pe care nimeni nu le iubeşte ca el!

— „Tineri dragi...", zice el. Cuvântul a răsunat ca un lung fior subt aceste bubuituri de tun — când, scăpând el însuş de gloanţe, Generalul a fost silit să le trimită acolo chiar... unde inima lui era! Părintele care-şi loveşte copilul, dar fiecare lovitură pe el le durut întâi... Şi pe el l-a sdrobit. „Tineri dragi...", — în toată această aspră şi sumbră dramă! Momentul este unic — şi apăsarea lui e covârşitoare.

Cum — dar e un fapt că ele s'au compus, au prins corp, au început să trăiască, după cum e sigur că Legiunea le-a dat o mai puternică vieaţă şi tot ea a avut prilej să le stropească mai abundent cu sângele ei. Nietzsche ar fi iubit cu siguranţă acest suflu al Gărzii de fier — cum au trebuit să-l iubească până la sfârşit toţi aceia cari au nostalgiile absolutului, ale frumuseţii pure, ale lucrului înalt şi desăvârşit, sau chiar aceia cari, dacă nu-l cunosc lucrul acesta, sunt în stare totuş să vibreze de atingerea lui atuncea când îl presimt.

Printre aceştia îl văd pe Generalul Antonescu, aşa îi înţeleg sfâşierea de acum — şi numai astfel pricep dece el vrea să facă „adevărata legiune" şi s'o continue. A fost atins de aripa unei minuni în care nu mai renunţă fiindcă n'ar mai putea renunţa — n'ar mai fi disponibil, n'ar mai fi liber s'o facă — întocmai ca această fecioară a Luceafărului din cel mai frumos poem românesc:

Tu eşti din forma cea dintâi
Eşti vecinica minune

*

Decât minunea asta tocmai fiindcă era a noastră, a oamenilor, participa fireşte de versatilele omeneşti, în aşa fel încât ea însăşi trebuia „omeneşte" organizată ca să poată dura pe pământ! Flacăra aceasta care sbura peste noi, cu acest fior al ei de altă teribilă vieaţă, — cine s'o captează totuşi, cine s'o prindă! Altfel spus, dacă „ideea" era atât de înaltă — şi cuvântul e destul de sărac! — ea era totuş în largă măsură dependentă de noi toţi cari trebuia s'o simţim mai întâi, s'o prindem desigur, s'o organizăm, s'o lucrăm, s'o facem în sfârşit definitiv a noastră. S'o spunem mai plat şi mai simplu: „ideea" avea nevoe de oameni... Oamenii trebuiau s'o servească. Aici a fost marea încercare. Şi aici trebue să vedem că a fost prima cădere, — cea dintâi etapă, tristă, în drumul de flacări al Legiunii.

e inutilă [illegible] apoi, care se [illegible] din frunt[illegible] ofiţ[illegible], unde [illegible] de cele mai [illegible] ori erau foarte puţin [illegible]

mâneşti — şi pretutindeni o stare de alarmă creea această neliniştea, această nesiguranţă, această anarhie să spunem cuvântul, pe care aproape ne doare s'o amintim? Ne simţeam toţi ameninţaţi, într'o ţară în care s'ar mai fi găsit totuş, s'ar fi găsit încă, destui mizerabili şi destui vinovaţi cari ar fi trebuit, ei, pedepsiţi şi mai ales să învăţă legei pedepsiţi!

Justiţia în sfârşit, pe care am fi vrut-o implacabilă — cum sfâruim şi astăzi s'o vrem — era strâmbată totuş de multe ori că însăşi în aceleaşi formule de arbitrar, aşa încât nimic nu mai trebuia să rămână din tot ce am fi vrut să fie majestatea ei într'un Stat Legionar! Şi s'o spunem acum, s'o spunem cum am fi vrut s'o facem din prima şi dacă s'ar fi permis. Să lăsăm la o parte pe nouţii morţi dela Jilava — să-i lăsăm ca neînţeleşi la o parte! Asasinii unui tineret de stat de înalte cameri, fireşte că nu meritau decât acest uragan care i-a nimicit, după atâta furtună pe care ei înşişi au semănat-o. Nu meritau nici alt sfârşit, nici alte pedepse... Fireşte! Ar fi fost mai bine totuşi, mai bine fără îndoială ca aceste pedepse să fi fost „pedepse" cu adevărat, să fi fost date adică de un tribunal legiuit... Să uităm însă şi să lăsăm la o parte totul!

astăzi Nicolae Iorga e lângă noi — şi numele lui îl strigăm Suntem tot singuri... Fireşte! O facem cu toate riscurile fără îndoială — riscuri de care suntem perfect conştienţi! — o facem însă cu această conştiinţă a sacerdoţiului pe care ni-l impune scrisul nostru de aici, cu nevoia mai ales de a ne libera noi cel puţin, de a nu ne confunda nici azi, cum nici-odată nu ne-am confundat, în tăcerile comode şi în marile laşităţi ale zilei Nicolae Iorga, atunci... Aici să fie strigat numele lui întâi — este onoarea noastră şi va fi onoarea acestui ziar! Este un „lux" unic — un lux de curaj, se pare! — pe care cititorii vor şti să-l priceapă. Greşelile lui, greşelile lui N. Iorga? Doar noi le cunoaştem! Suntem cei dintâi care le-am demascat — întâmplător însă atunci când N. Iorga era destul de puternic şi când toate riscurile nu erau decât pentru noi! Am fost daţi noi înşine în judecată, — am continuat... Nu era nimic! Câte bunuri însă ale lui N. Iorga nu veneau din plin să răscumpere atâtea mari greşeli, care nu erau totuş decât o nevindecată şi orgolioasă copilărie! Şi mai ales cine s'ar fi gândit să-l suprime, să-i ridice vieaţa!

Cu toate astea, în faptul unei seri din cele mai triste din câte numără neamul acesta, când primele stele se arătau îngândurate pe cer, N. Iorga, acest mare copil, acest mare copil de geniu, a fost ridicat din casa lui, dintre cărţile lui, din singurătatea lui pasionată numai de studiu în ceasul acela, şi a dispărut pentru totdeauna într'o maşină cu asasini cari l-au măcelărit la jumătate de drum!

Cu omorul acesta noi ne-am găsit toţi pentru totdeauna descoperiţi... Un om ne lipsea, şi el nu lipsea numai ţării de azi! Un om pe care nu-l mai înlocuia nimic... Tumultul lui, stins acum în groaznica tăcere a morţii, ne făcea pe toţi mai săraci — şi simţeam un fel de stigmat al paricidului care brăzda parcă toate frunţile noastre.

S'a stropit însă cu sângele lui nu numai această nefericită ţară! Dar tot pământul... Toată lumea în care aceste simple silabe „N. Iorga", aveau şi vor continua să aibă rezonanţe pe care dincolo de hotare niciun nume românesc nu le-a mai

cunoscut până azi! Şi poate s'a ucis chiar mai mult — e sfâşietor aproape să ne gândim! — s'a ucis cel dintâi soldat pe care graniţele noastre l-ar fi avut în ziua apropiată, când ele vor fi puse din nou în discuţie... Când nimeni nu le va mai apăra cu aceste arme ale întregului nostru trecut, — pe care N. Iorga singur putea să le aibă!

*

Iată ce se cade, cu toată vehemenţa, să spunem astăzi tineretului nostru — chiar dacă ar pare că acum ar fi mai mult ceasul tăcerii, un ceas în care nimeni nu mai îndrăzneşte să vorbească liber şi clar! Noi o vom face totuş! E singurul avut pe care-l părim — este demnitatea scrisului nostru. Altfel scrisul acesta ar semăna poate cu al tuturor şi n'ar mai

avea alt preţ decât al maculaturii pe care o vindem...

Dar ştim fireşte, şi acelaş scrupul al perfectei onestităţi ne obligă s'o spunem... Să nu îngropăm Legiunea subt atâta monstruos păcat, subt tot sângele ăsta care astăzi ne doare atât! Ştim, suntem informaţi că la primele semnale, şefi legionari au alergat cu toată graba să apere ce s'ar mai fi putut apăra şi să oprească atâta urgie care se consuma undeva, în câmp, unde un om sfărâmat murea singur şi răstignit. E o mare consolare desigur, — dar ea nu schimbă totuş nimic şi N. Iorga nu a murit mai puţin! Nici atâtea incalculabile greşeli nu se mai pot repara... Astăzi rămânem trişti, rămânem înclinaţi peste vaste dărâmături — în care s'a năruit parcă ceva din fiecare din noi!

Păcate care nu se puteau arăta
Lupta noastră!

Erau aşa dar gesturi, erau acţiuni care treceau dincolo de voinţa legionară şi strâmbau astfel înaltele destine pe care toţi le-am fi avut. Vechile idealuri mereu par'că înnăbuşite subt apăsarea aceasta care se ridica pe deasupra — şi peste atâtea nobile figuri tinereşti, o mască hâdă începea să apară, un chip altul cu totul pe care se puteau descifra toate ameninţările crimei. Dar erau mai ales păcate pe care nimeni nu le putea arăta, pe care nu era permis să le spunem... De câte ori am încercat s'o facem aici! Ziarul nostru n'ar fi vrut să fie decât această liberă, această permanentă colaborare. Să lucrăm la unitatea reală a unei ţări atâta de împărţite, să prevenim greşelile, să le spunem pe acelea atunci când încă se mai puteau îndrepta.

Cititorii noştri nu vor cunoaşte însă niciodată, nici nu vor putea bănui acest zbucium de fiecare zi, permanenţa, toată drama pe care noi am trăit-o aici, în aceste şaptesprezece săptămâni de când apărem. În această luptă, cea mai grea din câte ne-a fost dat vreodată să ducem! Dar atâţi prieteni cari ne-au cunoscut şi ne-au urmărit mai de-aproape au avut prilej să vadă, în strădania noastră chiar, această aspră luptă fără egal.

Ei ştiu că Vinerea de pildă, când dădeam ziarul acesta la tipar, şi când mai întâi îl treceam fireşte pe la censură, era pentru noi Vinerea patimilor în care ne găseam fără sfârşit, biţi după o luptă de atâtea ori inutilă! Mergeam personal la aceşti censori — la cari eu onorez şi astăzi un sincer fanatism care mi se impunea totdeauna cu o inflexibilă dar amabilă hotărîre — iar seara, după

trei sau patru ceasuri de mari tocmeli, în care se discuta fiecare cuvânt, fiecare subliniere, fiecare virgulă chiar, cădeam extenuat lângă spălturile mele unde adeseori nu mai trăia aproape nimic din gândurile de la început... De două ori ziarul acesta nu a putut să apară! Vom publica aceste articole, le vom publica pe rând — şi vor vedea atunci cititorii dece noi eram interzişi, dece nu eram destul de patrioţi şi nici destul de români probabil, dece nu trebuia să vorbim... Fiindcă într'adevăr, încercând să strigăm adevăruri, nu voiam decât să servim Legiunea şi fireşte Statul, el însuşi!

Dar acest feroce exclusivism absurd, desordinea aceasta care se răsfăţa pretutindeni, aceste gesturi, aceste acţiuni care treceau mult dincolo, dacă nu chiar trădau Legiunea, când ne ardeau altceva şi ne deschideau deodată ochii îngroziţi. Care putea într'adevăr să moare sub ochii noştri şi lucrul acesta-l vedeam. Era o cădere, era o pierdere de fiecare clipă — şi cum am fi vrut să strigăm adevărul! De câte ori, cu atâtea riscuri, toate riscurile noastre, am încercat totuşi s'o facem!

Nu erau desigur „legionari" toţi aceşti „Stânga" şi aceşti Stoicescu, aceşti „Contac" (din „Sf. Pipăilă"!) şi atâţi diverşi briganzi cari-şi adunau dopurile sunătoare, nici toţi aceşti „poliţişti" zişi „legionari" cari trăesc la banul gros şi liber apoi cu un destul de ridicol rit, — nu, toţi aceştia nu erau legionarii adevăraţi crescuţi în marile temperaturi ale unei vieţi, nu erau, ele, aceste vibrante suflete de sărăcie şi cinste crescute în cumplita disciplină a jertfei lui Corneliu Codreanu!

„MITUL" LEGIUNII

Şi totuş încă nu am fi înţeles. Acest sânge tânăr care din nou se varsă — ne doare prea mult ca să putem cuprinde chiar necesitatea lui! Şi aceşti tineri, cei cari vor fi fost sinceri legionari între ei, chiar aşa, rebeli, cădeau şi ei deopotrivă cu aceeaşi pecete de sublim subt gloanţele unui acelaş destin... Poate că o nouă jertfă a Legiunii era necesară, prin aceşti puţini! Poate că trebuia să se plătească în sângele ăsta atâtea grele păcate ireparabile altfel, — şi să fie jertfa aceasta o nouă purificare, a Legiunii însăşi! „Grăunţele" poate trebuia din nou să moară — pentru ca din nou să rodească...

„Une surabondance de grâce se prepare quelque part", — spunea Maritain, ştiind în vieţile noastre atâta mizerie atâta lipsă de adevărată iubire. Şi e sigur că acest sacru deposit, care ne ridică, atunci când

este, puţin mai sus de pământ, numai prin aceste jertfe se poate lucra... Şi totuş nu am fi vrut să pricepem, — nu am fi înţeles!

Dar iată cum cred că e adevărul. Prin acest duh al Legiunii, fără îndoială că s'au liberat în atmosfera noastră sensurile unei vieţi de o tensiune aproape necunoscută, în care ardeau formele unui Absolut poate pentru prima oară atâta de viu — şi în care mai ales un „Om", implacabil de data asta, încerca să trăiască. Un mit mereu ascendent — până la cer?, până la Dumnezeu? —, acesta era „Legiunea" care se desăvârşea în absolută dăruire, în formele reci şi în rigorile morţii. Nu ştiu dacă lucrurile astea se vor fi găsind toate în Cărticica Şefului de cuib, în disciplinele lui Codreanu, sau dacă nu se vor fi găsind poate, iniţial, în anumită predică a lui A. C.

Ţara, Generalul şi Legiunea - Conflictul

„Dacă am simţit noi „Legiunea"? Ideea care o rezumă, acest „fumos", suflul acesta care aducea parcă un fel de alt orizont, acest grăunte de absolut şi acest sublim pe care l-am numit „Legiune"? Cine ar putea s'o conteste! Cine să nu fi văzut că el ne-a atins adânc şi ne-a însemnat, dacă nu pe toţi, în orice caz pe cei mai mulţi dintre noi, — şi pe General cel dintâi.

Nu mai era vorba în ţară de „opoziţie" — cuvântul părea aproape anachronic şi perimat — nimeni nu se mai gândeu şi nici n'ar mai fi vrut „să dărâme" regimul, dar era par'că numai o aspră dorinţă, o înfrigurată sete de eroism care se desvelea pe fiecare din noi. Acesta era poporul anonim şi neştiutor, aceasta era „massa". Peste atâtea grele căderi, peste atâtea păcate pe care le-am încercat cu toţi şi le ştim, poporul acesta înţelegea Legiunea ca o revoluţie nu numai naţionalistă, nici numai morală chiar, nici socială numai, dar o revoluţie spirituală mai ales în propriul înţeles al cuvântului. Un profund apel la întâietate energii care au fost atât timp oprimate, o adevărată ascesă pe care şi-o dădea un popor, o febrilă chemare la eroism! Aceasta era Legiunea, — aceasta este — şi tot astfel va trebui să

rămână, fiindcă n'ar fi mai mare greşeală decât să fie suprimată în spiritul ei, care fecundează ţara, o reîntinereşte şi o propriu s'o cheme la cele mai orgolioase destine.

În orice caz, noi aşa am văzut-o...

Iar Generalul? El o va fi înţeles cel dintâi! Dacă ne îngădue s'o spunem, păcatul lui a fost poate numai de excesivă iubire. Generalul a zis „Legiunea" şi a vrut ca în cuvântul asta totul să fie spus. S'au nedreptăţit astfel mult timp atâtea oameni de caracter, de bunătate şi de curaj, de cinste şi poate de

jertfă, cari e paradoxal să spunem că în Legiune nu ajungeau să fie primiţi, iar dincolo de ea rămâneau ca şi când n'ar mai fi fost Români, ca şi când ar fi fost în afară de Stat şi în afară de lege. Generalul nu va fi vrut asta desigur, — dar cuvântul, îndemnul, toate exhortările lui n'au fost de ajuns, nici chiar până în ultima clipă, ca să restabilească marea solidaritate a unei ţări cinstite şi să readucă în prerogativele lui un mai întreg adevăr naţional.

E sigur însă că aşa a început conflictul. Şi fără îndoială că nimic nu l-ar mai fi putut evita...

*

În timp ce noi aşteptam toţi, să fim auziţi, să mergem pe drumul ascendent al minunii, în care credeam şi pe care voiam s'o vedem, în vreme ce am fi nădăjduit să se aleagă cei buni de cei răi, să se trieze caracterele, conştiinţele şi să se redea astfel Ţării sufletul ei unanim, — am văzut dimpotrivă, şi în fiecare zi vedeam mai mult, că tocmai lucrul acesta întârzia să se facă.

Era într'adevăr, şi sub toate raporturile, un paradoxal refuz, pe care nici azi nu-l pricepem, al ţării cinstite, care se oferea. Era

NICOLAE IORGA!

Dar Madgearu? De ce! E mai mult decât o cruzime, — este absurd! Dar Nicolae Iorga, el desigur, el mai ales, el în sfârşit! Numele ăsta care pare că astăzi ne strigă, lăsând în noi o rană care nu se mai vindecă — numele lui mai ales pe care încă nimeni nu l-a rostit! Să fim atunci noi cei dintâi! Şi este aici puţin orgoliul nostru din totdeauna... Singuri am încercat altădată să strigăm oroarea noastră împotriva asasinării lui Codreanu — şi numai censura de atunci ne-a putut opri! Dar

O minune care cadea...
Cauzele – Intruşii!

Şi noi cari singuri am încercat să protestăm public împotriva asasinării lui Codreanu, tot noi şi acum, când legionarii sunt goniţi şi înfrânţi, vrem să strigăm adevărul lor — chiar dacă şi azi ne găsim tot în afară de aceste decimate rânduri...

Ce a fost într'adevăr, ce s'a petrecut? Am spus că oamenii n'au ştiut să prindă atâta minune în sbor — ... cu trăiri de dispariţie — şi nu s'au priceput s'o servească. Aici este drama, — acesta a fost răul iniţial! Ei n'a făcut decât să se accentueze, să durese, să crească.

În timpul într'adevăr în care ţara era atât de absurd frustată, cu tot ce avea ea mai sincer şi bun, nani asimilaţi în duh legionar, pe de altă parte totuş, şi pe nu ştiu ce dosnice porţi, infiltrări nedemne începeau să apară, cu o gravă ofensă, dincolo de atâtea inaccesibile ziduri, — şi aceste apariţii echivoce, aceste suspecte figuri, în aceeaşi măsură în

Continuare în pag. 2-a

DOCUMENTARI

Dela proletar la muncitor

de DR. OTTO REICH VON ROHRWIG

dela Institutul de Stiinţa muncitorească al Frontului German al Muncii din Berlin

ESS. — „In faţa interesului superior al naţiunii, nu există patron şi nu există lucrător, ci numai oameni care muncesc în interesul întregului popor". Prin aceste cuvinte ale lui Adolf Hitler se explică toată transformarea care s'a petrecut în mijlocul muncitorimii germane.

Inainte de preluarea puterii de către naţional socialism, burghezia arată a făcut să se nască o problemă muncitorească din aspiraţiile îndreptăţite ale muncitorului pe tărâm politic, social şi cultural şi a încercat să dea o bază ştiinţifică acestei probleme. Timp de patru generaţii s'a discutat mereu asupra acestei probleme muncitoreşti, artificial construită şi s'a trecut cu vederea însemnat faptul, că muncitorul se proletariza din ce în ce mai mult şi devenea o minge în mâna intriganţilor şi aventurierilor politici, lipsiţi de conştiinţă. Rezultatul „ştiinţific" al acestor bâjbâieli, care au durat ani de zile, este extraordinar de redus şi s'a rezumat la concluzia, că problema muncitorească ar putea fi rezolvată numai prin ridicarea salariilor şi câtorva măsuri de protecţia muncii, cu totul nesatisfăcătoare.

Naţional socialismul a luat iniţiativa cu totul pe altă cale. Inspirându-se din fraza de mai sus a lui Adolf Hitler şi punând o stavilă categorică proletarizării continue. Prin crearea Frontului German al Muncii, ca organizaţie tutelară a tuturor celor care lucrează, s'a dat viaţă unei instituţii ale cărei atribuţii se întind dela cele mai generale probleme social politice, până la supravegherea organizaţiilor de ocrotire socială din cele mai mici industrii. Această instituţie [illegible] dela conducătoare de acţiune şi face să progreseze spiritul de comunitate socială, care cuprinde pe toţi membrii unei uzine şi pe toţi care poartă răspunderea într'o acţiune voluntară, în folosul binelui şi camaraderiei.

Se asigură astfel principiile egalităţii sociale în ceeace priveşte salariile şi condiţiile de muncă, previzionea accidentelor de muncă şi nu mai puţin realizarea unei educaţii de specialitate. Iar pentrucă politica socială a naţional socialismului are drept ţintă nu micşorarea ci sporirea randamentului, Frontul German al Muncii, s'a dedicat cu deosebită pasiune problemei ridicării trupeşti şi sufleteşti a muncitorului, problemei satisfacerii lui în viaţa de toate zilele, pentru ca forţa şi sănătatea lui să-i sporească puterea de muncă.

Comunitatea uzinei este nucleul acestui dispozitiv social-politic şi ea este deasemeni punctul central al legii pentru organizarea muncii naţionale din Ianuarie 1934, prin care se pun bazele unei constituţii a muncii naţional socialiste. Frontul German al Muncii, care este în spiritul acestei constituţii, comunitatea care caută şi organizează viaţa tuturor muncitorilor, nu va putea lua în nici un caz o formă care solidarităţii proletarilor în lupta contra patronilor. Principiul conducătorul care intervine în mişcarea politică la ridicarea întregii ordine sociale îşi găseşte aplicare şi pe tărâmul economic în fiecare uzină. Poziţia conducătorului uzinei în situaţia sa de individ în slujba muncii naţionale înzestrat cu dreptul de a dispune faţă de colaboratorii săi, dar având în acelaş timp deplina răspundere pentru binele lor, reprezintă noua formă de raporturi sociale pe tărâmul economic. Pe de altă parte poziţia lucrătorului faţă de patronul întreprinderii are cu totul alt înţeles în noua organizaţie economică.

Pe când socialismul cere din partea lucrătorului individ o activitate cât mai mare şi deci o mare abnegaţie, aceasta se face în scopul binelui comunităţii. Politica socială naţional socialistă, îndreptându-şi atenţia asupra binelui trupesc şi sufletesc al muncitorului a proclamat dela început ideea de dreptul la muncă şi [illegible] muncii. Urmează de aci, că Frontul German al Muncii şi-a dat toate silinţele să ridice la un nivel mare răsplata muncitorului pentru activitatea lui. S'a dat deasemeni o deosebită atenţie organizării unor aşezări sănătoase şi plăcute.

In sfârşit a trebuit rezolvată din nou această problemă a raportului corect dintre timpul de muncă şi timpul liber. S'a recunoscut cât de importantă este pentru viaţa muncitorului, posibilitatea de a-şi folosi în mod util timpul său liber. Ceeace s'a încercat înainte prin numeroase străduinţi izolate, se face acum conform principiilor naţional socialismului, numai în cadrul comunităţii populare. Marea organizaţie „Kraft durch Freude" nu are drept singură preocupare distracţia membrilor ei, ci are drept ţintă o viaţă muncitorească împrospătată şi înfrumuseţată mereu, prin desvoltarea trupului şi a sufletului şi vrea să ofere muncitorului legat de cercul mic al vieţii sale de toate zilele posibilitatea de a se simţi un membru conştient al timpului său.

Ca să încheiem ,vom cita două fapte care ilustrează perfect poziţia muncitorului în noua Germanie. Festivalurile Wagner dela Bayreuth rezervate înainte numai „celor zece mii" sunt vizitate an de an începând din 1933 de mii de muncitori germani, cărora organizaţia „Kraft durch Freude" le înlesneşte călătoria prin trenuri speciale. In anul de război 1940, festivalurile n'au fost decât pentru muncitori şi soldaţi.

Mii de muncitori germani fac în fiecare an croaziere de lărgă spre Madeira şi Italia — celebre înainte un lux numai pentru foarte puţini.

Aceste două exemple ar putea fi sporite oricând. Ele arată următoarele: In Germania naţional socialistă muncitorul se bucură de aceleaşi consideraţie ca oricare alt individ, care munceşte pentru comunitate. El nu mai este un proletar, ci un membru egal îndreptăţit al comunităţii poporului, iar criteriul pentru o situaţie în această comunitate nu mai este naşterea, banul sau „educaţia" ci numai randamentul pentru comunitate.

GERMANIA ŞI RAZBOIUL

de Gerhart Hauptmann

Cel mai mare poet dramatic al Germaniei de azi, Gerhart Hauptmann, care a împlinit 78 de ani, un scriitor de o importanţă europeană, descrie în acest articol sentimentele cu care poporul german afirmă şi în acest războiu tradiţia înaltei sale culturi.

Germania, adică munţii, pădurile, văile, fluviile, râurile şi pârâurile, atâtea oraşe şi sate, atâtea cetăţi, burguri numeroase aşezate pe vârfuri de munţi, cele mai multe în ruine, câteva două păstrate până în zilele noastre, câmpii, lacuri şi gheţarii, vârfurile Alpilor acoperite de zăpadă eternă.

Aceasta este Germania. Dar nu este Germania prin sine însăşi ci prin bărbatul german, care locueşte în ea, şi spiritul german.

Tot ceeace vezi cu ochii tăi ca şi cu ochii sufletului, nu este o ţară săracă. Ea îţi va părea că infinite cu mult mai multe ca câte [illegible] s'a desvoltat în ea. Această bogăţie nu este desigur sinonimă cu o bună stare comună, cu bani cu bunuri sau cu o existenţă comodă şi confortabilă. Căci după viaţa unei ţări cunoscute nu s'a făcut mai uşoară cu siguranţa că niciodată nu a fost mai grea decât cea germană. De aceea adevăr trebue să fie pătruns oricine vrea să stabilească bogăţia ţării germane, a poporului german, şi a spiritului german, căci aci se hotărăşte ca. Ea se găseşte în lupta sa de mii de ani de suferinţă, ca şi curajul, energia şi forţa de rezistenţă cu care şi-a dus destinul lucrând şi selecţionând până în ziua de azi, într'o milenară sforţare creatoare.

Tacitus numea ţara frumoasă, cum ni se înfăţişează azi ochilor noştri o ţară urâtă, sălbatecă şi pustie atât de nelocuită, posomorâtă şi bărboasă încât nimeni n'ar părăsi Africa şi Asia de bună voe pentru a se duce în aceste locuri acoperite numai de întunecoase păduri seculare şi mlaştini, tăcute de plex strălucite de furtuni şi îngropate iarna sub zăpadă şi gheaţă. El zugrăveşte numeroase triburi germane ascunse în aceste păduri neţărmurite.

Ele au dispărut dar se dovedeşte că locuitorii lor exteriori este legată de o adâncă cultură interioară, care omeneşte îi dă o mare valoare şi o face în stare să înfrunte greaua luptă a vieţii.

S'a pus întrebarea dacă trebue să glorificăm cuvântul omenire în locul acelui de naţiune. Dacă ne gândim la marii germani, mai ales la cugetătorii sentimentali ca Herder, Goethe şi alţii trebue să le glorificăm pe amândouă. Omul individul său în sânul familiei sale, tatăl, mama, fraţii, surorile şi alte rude, această familie se găseşte la rândul ei în cadrul familiei naţiunea cu ea, cum spune poetul grec, nu poţi să se lipsească de puterea pentru a privi fără frică calul tăişul lui şi — în cazul nostru în cea germană — care are aceleaşi drepturi cu toate celelalte familii de popoare. Apoi omenirea cuprinzând pe toţi oamenii ce locuesc pe globul pământesc, formează iarăşi o familie de naţiuni şi de popoare.

Istoria noastră, cea germană, are asemănare — în ceeace priveşte despărţirea triburilor — cu cea greacă. De aceea de aci cei mai buni dintre germani au încercat să combata [illegible] dinăuntru. Nu se poate închipui astfel istoria, care a fost adesea deshinată dintre puterile germane: apogeul acestei mişcări a fost îngrozitorul războiu de treizeci de ani. Epoca lui Bismarck a căutat să creeze o unificare [illegible]. Pretutindeni a izbucnit [illegible] forţa vitală a poporului german şi vrednicia lui a tocmai mărit. Aceste minuni au produs însă invidie: îngrozitoarea ei expresie a devenit războiul mondial care a luvit după o apărare eroică.

Acest proces s'a reluat astăzi cu un alt rezultat însă. Această situaţie nu este străină pentru acela, care cunoaşte puterea de muncă a germanilor, care este pătrunsă de fidela comunităţii şi care derivă aceasta unei lucru din anumite numărul. Trăim într'un războiu decisiv. Ne găsim însă faţă de acest fapt cu totul [illegible] de cum se găsea [illegible] în apogeul lui. Creştinismul a intrat în noi şi nu vom mai înlătura nici odată din sufletul nostru ce are către lui mai bun. Herder şi Goethe, care se găsesc demnitatea omului dogme şi împreună cu ei toţi tinerii noştri nemuritori au întrebuinţat expresia de „omenitate".

Războiul, care în spartani era un scop în sine, le hai nu mai este. Aceasta este personal totuşi [illegible] bărbat european de astăzi pentru războiu numai pentru pace.

Nu vrem de aceea să spunem că războiul a pierdut din gravitatea sale.

„Suntem nici nu pentru a uri ci pentru a iubi" — spunea Sofocles, cel mai celebru dintre toţi poeţii tragici ai Greciei. Ares şi-a bătut însă joc de el aşa cum mijlocul de lupte omeneşti îşi bate joc de pace. Ei tancul, lăncierul, dovedi numeral în lăzi victoriei de la Salamina ei creăe tragedii sângeroase. Perseus, cu ajutorul zeiţei înţelepciunii — Palas Atena — a decapitat pe Gorgo. Ea şi-a pierdut puterea asupra noastră. Din sângele ei se spune că s'a născut Pegas, calul înaripat. Ares, care nu de a o lui Gorgo. Chipul lui a fost zugrăvit pe scutul lui Achile, care tână lui a ţâşnit înfricoşat pe Hector. Nouă oamenilor nu ne rămâne altceva decât să întâmpinăm viaţa cu acelaşi curaj — şi vai odată ce aceasta se face.

Pentru a putea trăi, nu este de ajuns ca omul să se fi născut. Mama copilului trebue să-i dea altă viaţă prin laptele sânului ei şi prin îngrijirea necesară. Pentru aceasta ea însăşi are nevoie de hrană, pe care trebue s'o dobândească de cele mai multe ori prin muncă grea. Astfel apare cu noi, dearândul viaţa copilului, fără sfârşit a gârlor, contra bolilor şi contra morţii, ca un război direct şi neobosit şi astfel deci ca un război sfânt.

De acest fel de război trebue să ne slujim noi. Avem nevoie de el la orice clipă şi în vremurile de pace căci mai înalt, desigur [illegible] războiu decisiv. Pământul nu ar mai supravieţui dacă nu ar exista în fiecare din ele o consolare, sfera strâmoaşe [illegible] ei se răscumpără [illegible], [illegible] în sens simbolic, din sufletul omului.

Calul înaripat însă, care s'a născut din sângele lui Gorgo să ne libereze [illegible] al geniului german. Pretutindeni spiritul nostru german din nou înaripat şi a spada, pe care sărete mai întâi pătrunde desigur s'a ridicat. S'ar putea spune că este ceva a cerce [illegible] unei epoci [illegible], după cum spune poetul grec. Dar primăvara, vara şi toamna, cu floarea, creşterea şi fructul lor tot ceeace trebue când iarna [illegible] a trecut.

Poetul spaniol Calderon de la Barca a iubit cu pasiune activităţile războinice şi a urmat sec ani standardul regelui. Cu toate acestea a spus acum trei sute de ani:

„Oi tăcî, tăcî vuet al bătăliei!

Şi nu mai legănaţi săbiile, nu mai [illegible] pământul!

Nu mai sufla acum, nu mai turbura văzduhul!

Departe de războiu, spuneţi la dorul pace!"

Dorinţa de pace trăeşte mâine în sufletul celui mai aprig războinic şi în războiul cel mai sălbatec.

Sursum corda! Sus inimile!

Auzim o voce în noi şi trebue s'o auzim fiecare una, o voce, care spune în noi aceste cuvinte, numai dacă o vom urma vom avea viaţa, dragostea, curajul, munca şi prin ele, toate artele şi ştiinţele. Numai urmând-o servim familia, naţiunea, omenirea. Sursum corda! Sus inimile!

MIIMEA DE MILIMETRU CAŞTIGA RAZBOIUL

Undele luminoase ca unitate de măsură în tehnica de precizie germană

de Dr. I. SCHW[illegible]

Prin utilizarea pe plan mare a motoarelor în războiul actual, este prin sine înţeles că se pune şi problema a numeroasele reparaţiuni. De repeziciune cu care ele pot fi făcute atârnă în mare măsură forţa de bază a armatelor de uscat, aeriene şi maritime.

Un ventil are joc. Fiecare mecanic ştie să înrădăcină asta. Trebue schimbat fără zăbavă. Ventilul de rezervă caută să-l ia locul ventilului vechiu, atara? c[illegible] nou, la locul! Gata!

Dar căsuţele (casetele) unui tip de motor sunt executate de ani, poate chiar de două ori de fabrici diferite. In timp ce ventilul respectiv este făcut poate în cu totul altă parte.

Totuşi ele trebue să se potrivească.

După cum nici unul din milioanele de cartuşe pe care le trag soldaţii germani nu poate diferi cu mai mult de două sutimi de milimetru de model, tot aşa fiecare ventil şi fiecare piston trebue lucrat la o aproximaţie de maximum 4—5 mimi de milimetru.

Aceasta are o mai de mare importanţă încât fiecare technician cu simţul răspunderii trebue să fie convins că „miimea de milimetru este hotărîtoare în câştigarea războiului actual".

FABRICAŢIE IN MASSA ŞI TOTUŞI PRECIZIE

Desprea fiecare piesă separat, trebue lucrată cu exactitate. Este suficient ca lucrătorul să pună pistonul gata de modelul între braţele mobile ale modelului. Trebue măsurat însă pe sceimea de milimetru, cu precizie lor la şuruburi, unde poate fi nevoe de a îmbina pe a altei pas, se poate vorbi de cel mult o suta parte de milimetru. Poate că ochiul ar cere, în microscop, fracţiuni încă mai fine. Dar este imposibil să se măsoare altfel în microscop. In fiecare fabrică germană mii/e de piese, în ce priveşte lăţimea şi lungimea lor. Fabricaţiunea modernă în massă ar fi cu neputinţă.

Există însă instrumente extrem de fine care pot controla dimensiunile unei piese cu ajutorul unui mic ac. Un sistem de pârghii transmite fiecare mişcare a acului de control pe un cadran, în aşa fel încât să amplifice cea mai mică ridicare şi coborîre a acului pentru a conduce indicatorul, a cărui deviaţie este uşor vizibilă cu ochiul liber. Sistemul de pârghii şi indicatorul anulează gravitaţia şi înlătură frecarea. Această „inerţie" poate duce la greşeli care în măsurarea unei cătimi atât de mici pot avea consecinţe.

Fizicianul german Poggendorf a avut ideea de a lega acul de control cu o bucă oglindă fixată pe axa sa şi a lăsa să cadă un fascicol luminos pe această oglindă. Raza reflectată este deplasată de cea mai imperceptibilă deviaţie a oglinzii şi indică, cu multă sensibilitate orice ridicare sau coborîre a acului de control. Aceste ti[illegible] instrumente trebue însă deasemenea să fie construite de mâna omului şi de maşini care îi calculează fiecare părticică. Aceste aparate trebuesc construite cu multă exactitate, ca şi piesele care mai târziu vor fi măsurate cu ajutorul lui. Dacă maşinile de precizie dau astăzi fracţiuni până trei până la cinci mimi de milimetru. In acelaş timp la construirea maşinilor trebue să se aibă în vedere exactitatea de circa o zecime de miime de milimetru. Se ajunge astfel repede la o limită unde fiţi mai pot spune cuvântul numai metodele de măsurat şi calculele de domeniul strict al fizicei.

PROBLEMA „METRULUI ETALON"

In mod obişnuit facem calculele pe metri, centimetri, fracţiuni de milimetru. Dach înaintea [illegible] ultima explozie a [illegible] ne dăm seama că [illegible] tric facem măsurătoare [illegible] inexacte. Fără îndoială, [illegible] mare progres atunci [illegible] atât de aproximative, [illegible] lui, pictorul său [illegible] anterior primejd[illegible] se iua în bază a [illegible] ceri globul pământesc.

In 1791 s'a măsurat [illegible] frută, un sfert al meridianului [illegible] Dunkirchen, [illegible] Insula Formentera [illegible] mil „metru" o zecea milionimea [illegible] a meridianului. S'a construit [illegible] metru de platină, metrul [illegible] păstrat la Paris. Dar acest [illegible] este însă adoptat sale [illegible] state civilizate nu putea [illegible] exact lungimea de un metru [illegible] a vrei să măsori exact [illegible] milimetru, căreii absolute [illegible] importante că nu pot fi [illegible] technica modernă. Faţă de [illegible] fizicianul german [illegible] la unda luminoasă [illegible] de măsură.

Profesorul Kösters din [illegible] construit un instrument [illegible] rent comparatorul" care face [illegible] bil să se obţină măsurători [illegible] exactitate de necrezut. Cu [illegible] liniilor spectrale se poate [illegible] fiecare component al [illegible] aliaj sunt anexate, care [illegible] cuflu în un arc voltaic [illegible] produce volatilizare. Sau [illegible] pentru fiecare dintre liniile [illegible] trale lungimea de undă [illegible] Prin ardirea unui aliaj [illegible] ca urmă unui gaz [illegible] în linii spectrale care [illegible] lungimi de undă absolut [illegible] te sunt şi cunoscute, de [illegible] lumina galbenă a sodiului, [illegible] a heliului, cea verde a [illegible] cea roşie a [illegible] unei. „Interferenţ comparat[illegible] profesorului Kösters nu are [illegible] de lumină albă complectă [illegible] suma razelor cu diferite lungimi de undă. Este suficient numai [illegible] este luminoase sau [illegible] se pot măsura [illegible] printr'o fracţiune a lumin[illegible] prin lumina roşie a cadm[illegible] sau prin cea verde a crypton[illegible]. Limba metalică a unui aparat [illegible] tric de măsurat este groasă [illegible] mai multe lungimi de und[illegible] spectrului cryptonului.

Prin aceasta însă măsurarea nu este eliminată [illegible] care este universal ace[illegible] trebue părăsit ca unitate [illegible] ră. Se calculează numai în [illegible] de undă luminoasă. Pentru [illegible] mii germani metrul valorează [illegible] ptien 1.730.038,20 lungimi de [illegible] de lumină galben-verzuie [illegible] tonului.

SE VA MASURA ŞI A SUTA PARTE DINTR'UN MILIMETRU

După îndelungate exerciţii teoretice şi studiul fenomenelor [illegible] fizicienii au găsit o unitate de măsură absolut precisă şi invariabilă. Miimea, zecimea de miime şi sutimea de miime de milimetru pot fi măsurate exact cu ajutorul undelor luminoase. Fraunhofer, Plücker, Bunsen şi Kirchhoff, precum şi mulţi alţi fizicieni cari s'au ocupat cu studiul liniilor spectrale nu s'au gândit niciodată că aceste linii vor sluji la stabilirea sistemului de măsurare şi la fondarea înaltei technici de precizie a secolului XX.

Dacă lucrătorul german măsoară astăzi exact piesa unui motor de avion la zecimea de milimetru, dacă cartuşele, cu milioanele, nu prezintă decât o toleranţă de 2 sutimi de milimetru fiecare, această cucerire a technicei germane se socoteşte deja ca ceva dela sine înţeles. Trebue să ne amintim că condiţiunile preliminare necesare au fost create de generaţii de teoreticieni ai căror [illegible] adâncă, abia se mai ştie dau prin [illegible] munţi.

Tipografia „Tiparul Românesc" din str. Sărindar Nr. 16 caută ucenici

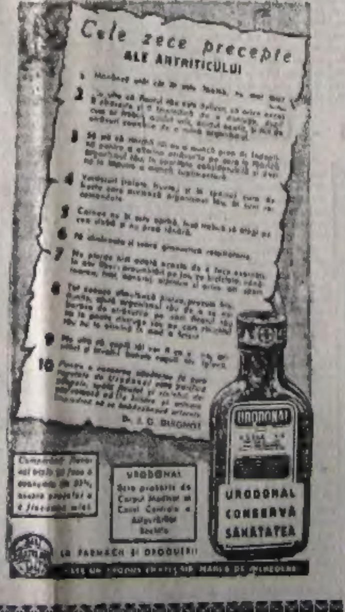

REPORTAJ DE RAZBOI

O TAETURA ADANCA IN ARIPA

Intrarea în reţeaua de baloane în timpul unui atac dela mică înălţime

Ceeace a înfăptuit echipajul Sub-locotenentului Hoeflinger cu convoiul său Ju, aparţine celor mai îndrăzneţe şi curagioase fapte care s'au pomenit până azi în actualul războiu. Sub-locotenentul acesta sbura, pentru prima oară, spre această ţintă dar deoarece se întunecase între timp prea mult îşi mise cu deosebit succes o altă ţintă auxiliară. De dată aceasta reuşi cum nu se putea dori mai bine.

Parcursul calculat dinainte şi liniile ferate engleze sunt singurele mijloace ajutătoare care permit a se ajunge la această ţintă. Mereu înainte, dealungul liniilor ferate la mică altitudine şi cu cea mai mare viteză: o cavalcadă îndrăzneaţă. Deodată sublocotenentul observă că ceva nu este în regulă. Avionul său Ju nu sbura pe drumul care ducea direct către ţinta sa ci sbura alături de ţintă. Deci nimic altceva de făcut decât de a se întoarce şi să ia dela început din nou la 200 metri înălţime sburând chiar sub atingerea norilor.

Ofiţerul îşi împinge aparatul în jos şi sboară foarte jos, sărind propriu zis peste tufişuri şi garduri. „Dar aci este artileria antiaeriană" strigă observatorul şi deodată luminile obuzelor ţâşnesc în stânga şi în dreapta avionului. Deodată un zgomot de sticlă spartă, Sublocotenentul H. duce mâna la cap din fericire nu a fost decât o rană superficială.

In faţă se văd acum hangarele cele mari. Pilotul ridică uşor avionul şi se aud din nou explozii în stânga şi în dreapta. „Baloane de baraj" strigă pilotul. Zece dintre acestea se găsesc deja la o înălţime de 30 de metri, iar altele situate la vest, se desprind, unul după altul la pământ. „Atenţie, aceasta înseamnă, viaţă şi moarte". Dar pilotul nu se lasă influenţat de nimic. „Acum" şi grelele bombe sunt lăsate să cadă. „Nimerit" strigă ţintaşul avionului. Dintr'unul din marile hangare se ridică deodată o flacăra mare însoţită de fum negru şi gros.

Dar iată. Ce-o mai fi şi asta? Avionul este deodată învârtit cu 90% în jurul lui, parc'ar fi lovit de trăsnet. La înălţime de 80 metri, avionul nimerise în barajul de baloane. Ofiţerul trage repede în balonul de înălţime. Ceva loveşte în avion. Apoi în mijlocul focului anti-aerian, avionul se ridică — deodată — liber în sus.

Lucrul bun şi trainic executat de „Junker" a biruit barajul englezesc de baloane. In faţa avionului trec ca nişte cârpe norii de mică altitudine — apoi avionul şi echipajul sunt îmbrăţişaţi de cenuşiul de nepătruns al norilor.

In luptă cu Francmasoneria

de GH. A. CUZA

[illegible]

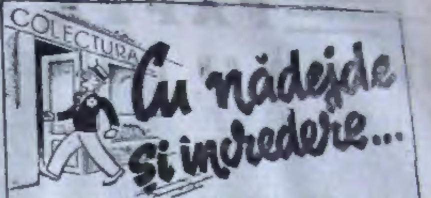

...intră fiecare cetăţean IN NOUA LOTERIE DE STAT PE CLASE, care începe Miercuri 29 Ianuarie 1941

- Fiecare număr de Loz, cumpărat dela Colectori, se găseşte în Roata Norocului, gata să iasă cu câştigul tinut de 5 MILIOANE LEI.
- INTRAŢI IN JOC LA CLASA I-a! Cine neglijează să-şi cumpere Lozul la Clasa I-a, îşi scumpeşte Lozul la clasele următoare şi scapă câştigurile Clasei nejucate. DECI INTRAŢI IN JOC CHIAR DELA CLASA I-a!
- Pentru norocul Dvs. şi al celor dragi din jurul Dvs., pentru alinarea suferinzilor din Spitale şi Sanatorii, fiecare trebue să poarte în buzunar, ca un talisman, Noul Loz la Loteria de Stat pe Clase, cu tragerea la 29 crt.

STATUL GARANTEAZĂ PRIN LEGE SECRETUL JOCULUI ŞI PLATA CÂŞTIGURILOR

PROBLEMA JIDOVEASCĂ IN STATUL ANTISEMIT

DE ARHITECT MUCICHESCU TUNARI

Problema jidănească s'a mai discutat în coloanele acestui ziar. Cu riscul de a apărea ca obsedaţi ai unei idei, revenim. O facem, pentrucă evenimentele recente au dovedit cu prisosinţă că problema aceasta este departe de a fi înţeleasă. [illegible]

[illegible]

Continuare în pag. 5-a

FAPTE ŞI COMENTARII

In luptă cu Francmasoneria

(Urmare din pag. 1-a)

[illegible]

30 IANUARIE 1933

de

Dr. IOSEF GOEBBELS

„Poarta este un gin Wilhelmstrasse este o noutate. Führerul a şi început să lucreze la Cancelaria Reichului. Stăm la fereastră şi privim cum trec în lumina faclelor sute de mii de oameni, manifestând pentru bătrânul Preşedinte al Reichului şi pentru tânărul Cancelar, exprimându-şi satisfacţia şi bucuria.

La prânz ne adunăm cu toţii la Kaiserhof şi aşteptăm... Führerul era în audienţă la Preşedinte. Trăim cu toţii momente de încordare care nu pot fi descrise. O mulţime [illegible] între Kaiserhof şi Cancelarie. Nu se aude o şoaptă. Ce se petrece acolo înăuntru?

Inimile noastre se zbat între îndoială şi speranţă, între bucurie şi descurajare. Am fost prea de multe ori înşelaţi pentru ca să mai putem avea o încredere fără margini în marea minune.

Dela o fereastră privim, fără încetare, spre intrarea dela Cancelaria [illegible]

[illegible]

manifestând în felul acesta o reînnoire a credinţei de totdeauna.

Este minunat cât de modest e Führerul în momentele cele mai mari şi cât de mare este această modestie a sa.

In faţa hotelului, mulţimea a izbucnit din nou în urale. Numele lui Hitler, ajunge în urechea fiecăruia. Mulţi se transformă în zeci de mii. Un val imens de oameni se revarsă spre Wilhelmstrasse.

Ne sfătuim de îndată la treabă. Reichstag-ul va fi dizolvat. N'a fost tocmai uşor pentru a convinge şi pe ceilalţi colegi din minister (naţional-socialişti n. tr.). [illegible]

[illegible]

Dr. JOSEF GOEBBELS

O inaltă măsură revoluţionară!

Impotriva schingiuirilor şi barbariilor

Trăiască Generalul Antonescu!

Până astăzi era o sumbră tradiţie, la jandarmi, la Poliţie şi la Siguranţă ca cei [illegible] „pentru cercetări" să fie în realitate supuşi celor mai groaznice torturi. Era o infamie care dezonora tot aparatul nostru administrativ şi poliţienesc.

Generalul Ion Antonescu, om care el însuşi a suferit, vrea să curme odată pentru totdeauna aceste odioase procedee care amintesc cele mai întunecate vremuri.

Circulara pe care a dat-o dăunăzi, e de ajuns ca să vorbească singură. Noi o reproducem aici. Ea va trebui ascultată.

1. Cu ocazia recentelor tulburări, Domnul General Antonescu a ordonat armatei, în repetate rânduri, ca să nu facă uz de armă decât numai spre a se apăra, adică numai atunci când rebelii vor trage asupra ei.

Numai datorită acestui fapt, armata nu a avut pierderi numeroase, iar rebelii care au atacat localul Preşedinţiei Consiliului de Miniştri şi Palatul Telefoanelor au lăsat numeroşi morţi pe teren; dacă printre aceştia s'au găsit femei şi copii, aceasta se datoreşte faptului că rebelii au pus în rândul întâi femeile şi copiii pe care îi împingeau dela spate cu revolverul.

2. Cu ocazia cercetărilor în cura Domnul General Antonescu a dat ordin autorităţilor civile şi militare ca să procedeze în cadrul strict legal; ca urmare toate arestările s'au făcut numai de Parchetele Militare; toţi cei găsiţi nevinovaţi au fost puşi imediat în libertate, iar cei rămaşi arestaţi au fost trataţi pe cât posibil cu toată omenia.

3. Toate svonurile puse în circulaţie, cum că, la Poliţie şi Siguranţă se maltratează cei arestaţi, sunt lansate chiar de acei care în trecut au [illegible] acele autorităţi şi [illegible] aveau obiceiul să maltrateze pe arestaţi. Pentru ca cetăţenii să se convingă că azi nu se maltratează nimeni, Domnul General Antonescu a dat din ce în ce la Poliţie şi la Siguranţă să se permită pătrunderea în localurile acestor autorităţi tuturor cetăţenilor [illegible] vor să se convingă la faţa locului că nu se maltratează nimeni.

Ministrul Afacerilor Interne

G-ral de Divizie, D. POPESCU

Sunt cuvinte care ne [illegible] să spunem numai atât pă cum niciun elogiu nu ni se pare de ajuns. Noi ne vom mai inutil orice comentariu. — [illegible]

— TRAIASCA GENERALUL ION ANTONESCU!

Şi vom şti să colaborăm cu dânsul. De aceea toate persoanele care ne cunoaşte asemenea violenţe, barbarii, schingiuiri, sunt rugate să ni le semnaleze cu date precise. In ziarul nostru se va găsi oricând o coloană oricât de mare pentru stârpirea lor.

Toate aceste cazuri — dacă mai sunt — noi le vom aduce neîntârziat în cunoştinţa publică şi în cunoştinţa Generalului ei cei dintâi.

Şi e sigur că repararea, că sancţiunile legale nu vor întârzia să vină.

T. V.

EXPLICAREA GARZII DE FIER

EXPLICAREA GENERALULUI ANTONESCU

(Urmare din pag. 1-a)

[illegible]

continuu să-mi [illegible] frunte.

[illegible]

Astăzi privim atâtea idealuri, castele care s'au prăbuşit. Stăm frânţi de durere! Minunea, — aripele ei rănite... Ştim bine, identificat acum pe acest [illegible] din umbră, — acest intrus atât de anarhic, şi de care n'avem nevoie!

Dar au căzut atâţia Români, — buni, eroici, şi de o parte şi de alta. La mormintele lor, cumva din nou deschise, nimeni nu ne va îngădui să ne plecăm deopotrivă! Unii au apărat cu piepturi totdeauna viteaza credinţă a ţării, — alţii au crezut că aveau din nou misiunea să apere spiritul şi adevărul. Zac toţi acum, înfrăţiţi deopotrivă, în acelaş pământ al Patriei! Dar în ceasul acesta atât de târziu, să ascultăm toţi strigătul lor, — care cunoaşte cetăţi, e sigur, o adevărată lumină. Pentru cei drepţi şi buni, pentru cei cari n'au făcut decât să greşească, îngăduie-ni-se nouă cel puţin, să cerem aici, în ordinea nouă, marea clemenţă a Ţării. Şi poate drama de atâta sânge vărsat, lângă fiecare din aceste morminte care abia s'au închis, în aceste întristate concerte ale înmormântării şi ale durerii, să auzim mai stăruitor glasul adânc al morţilor, cărora Generalul îi face altare, — glasul marilor împăcări, — într'o altă IUBIRE.

TOMA VLADESCU

UN ATAC NOCTURN

Eu l-am putut cunoaşte mai bine în nopţile tragice din acest trist Ianuarie... M'au vizitat?

Era abia la căderea serii — tempus erat quo prima quies... — când o bandă formată din tot ce are strada mai inform şi dement, şi în care se găseau vreo şase-zeci de briganzi, au pătruns în apartamentul meu ca să mă înveţe probabil cu revolverul în piept şi cu ranga de fier, cum ce este naţionalismul... Dar dacă n'am izbutit să mă liberez uşor de atâtea nefolositoare arme, am putut totuşi să explic băieţilor, prin asurzitorul vacarm al devastării, că eu am alte păreri — şi că părerile astea mi se cunosc mai demult... Că ei mai ales nu vor putea să mă înveţe nimic, nici cu aceşti drugi de fier, nici cu revolverele astea care [illegible]

Tipografia „Universul" în care ne tipăream, suferind grave deteriorări în urma evenimentelor cunoscute, ziarul nostru nu a putut să apară săptămâna trecută.

Incepând cu numărul acesta ziarul nostru va apare regulat la Tipografia „Tiparul Românesc" în aceleaşi condiţiuni technice ca şi până acum.

Ne reluăm aşa-dar astăzi apariţia regulată, pe care sperăm să n'o mai întrerupă nimic.

*

Tot cu acest prilej e bine să lămurim că cele două numere trecute ale ziarului nostru, care n'au apărut, — când ne explicat prin **„cauze cu totul independente de voinţa noastră"** *— a fost din pricina vechei conduceri care în două rânduri a oprit în întregime articolele directorului nostru.*

Lipsiţi astfel, şi în ultimul moment, de prima pagină a ziarului, e dela sine înţeles că apariţia fuli era ca însuşi oddărnicită.

AL. A. CUZA

IMPRIMERIILE „TIPARUL ROMANESC" S. A. Str. Sarindar Nr. 16 — Bucureşti.